

La comarca de la rumba

No surt als mapes, però² us asseguro que existeix. La seva capital és Mataró³. De cara al mar, balconada sobre el Mediterrani blau⁴-ssim. I s'escampa territorialment Serralada litoral endins, fins a la plana del Vallès Oriental i arriba a la Garriga i Cardedeu. També salta dels terrats del Maresme i s'escola sud enllà, conquerint els carrers i places de la Vila de Gràcia. Entre els seus ciutadans il·lustres té Rafalitu Salazar, puntal dels **Ai, Ai, Ai**, un dels fenòmens musicals dels feliços noranta. O **Sicus Carbonell**, *cantador* de qualsevol tonada, escriptor i veu de **Sabor de Gràcia**. Perquè la comarca de la rumba és, sobretot, una comunitat, un sentiment, una melodia que entrelliga terrasses, patis d'estiu i places en festa.

Les arrels de la comarca de la rumba vénen de lluny. Potser van ser els barcelonins **Ojos de Brujo** els que van fer esclatar el fenomen al gran públic a principi dels 2000. O potser els inventors de la coctelera mestissa de bon rotllo, els vallesans **Dusminguet**, que van recordar durant diversos estius de festes majors arreu del país que la rumba no estava morta i que es podia remesclar amb estils musicals com el dub, el reggae, la cumbia o el rock.

Ara dos dels projectes que van fer germinar la comarca s'han fet grans i han canviat de noms i alguns dels seus membres. I ara parlem de **Lenacay** i **La Troba Kung-Fú** com els germans grans que miren amb orgull com els germans més petits creixen i eixamplen el terme comarcal amb absoluta impunitat.

La comarca de la rumba cada cop té més habitants. Alguns hi busquen una casa amb jardí, com els **Txarango**. Altres hi ressusciten i rehabiliten el pis, com **Gertrudis**. Alguns, com **La Pegatina**, hi passen els caps de setmana en un casalot on sempre estan de serenata. Però el més important és que a mesura que passen els anys, la població es torna més rica i diversa. I no pararem d'engrossir el padró: entre els més recents, els maresmenys **Dabucabuc** i els anoiencs **Terratombats**.

Un dels llocs emblemàtics i de visita obligada és el carrer de la Palma, on va néixer Pere Pubill Calaf, àlies **Peret**. Allà qualsevol dia, en silenci, és fàcil que arribi el so d'un vell transistor. Hi sonen, llunyanes i immortals, tornades de **Gato Pérez** o **Los Manolos**. Algun dia la comarca de la rumba sortirà als mapes. Qui l'ha visita mai pot deixar de recordar-la.